3.

Lihha ollen, pean ka
Uskord jälle pörmuks sama;
Sedda tean, siiski ta
Mind woib mullast ärratada,
Et woin temma auustusses
Jkka olla temma jures.

5.

Jummalat siis tõeste
Saan ma ommas lihhas nähha,
Sedda ussun kindlaste,
Sest no Jummal woib keik tehha.
Ka ses ihhus iggaweste
Nään ma Jesust maggusaste.

6.

Siis woin minna selgeste
Omma helde Jesust tunda,
Pallawaks ka öiete
Temma armastusses miñna;
Agga keik se lahkub minnust,
Mis on ial wigga pattust.

7.

Mis siin nuttab ärdaste,
On seäl römus Jesu südames,
Pörmusse mind külwtakse,
Sures auus tousen ülles,

Siin

Hanso ja Mardi jut, 1739, lk. 38